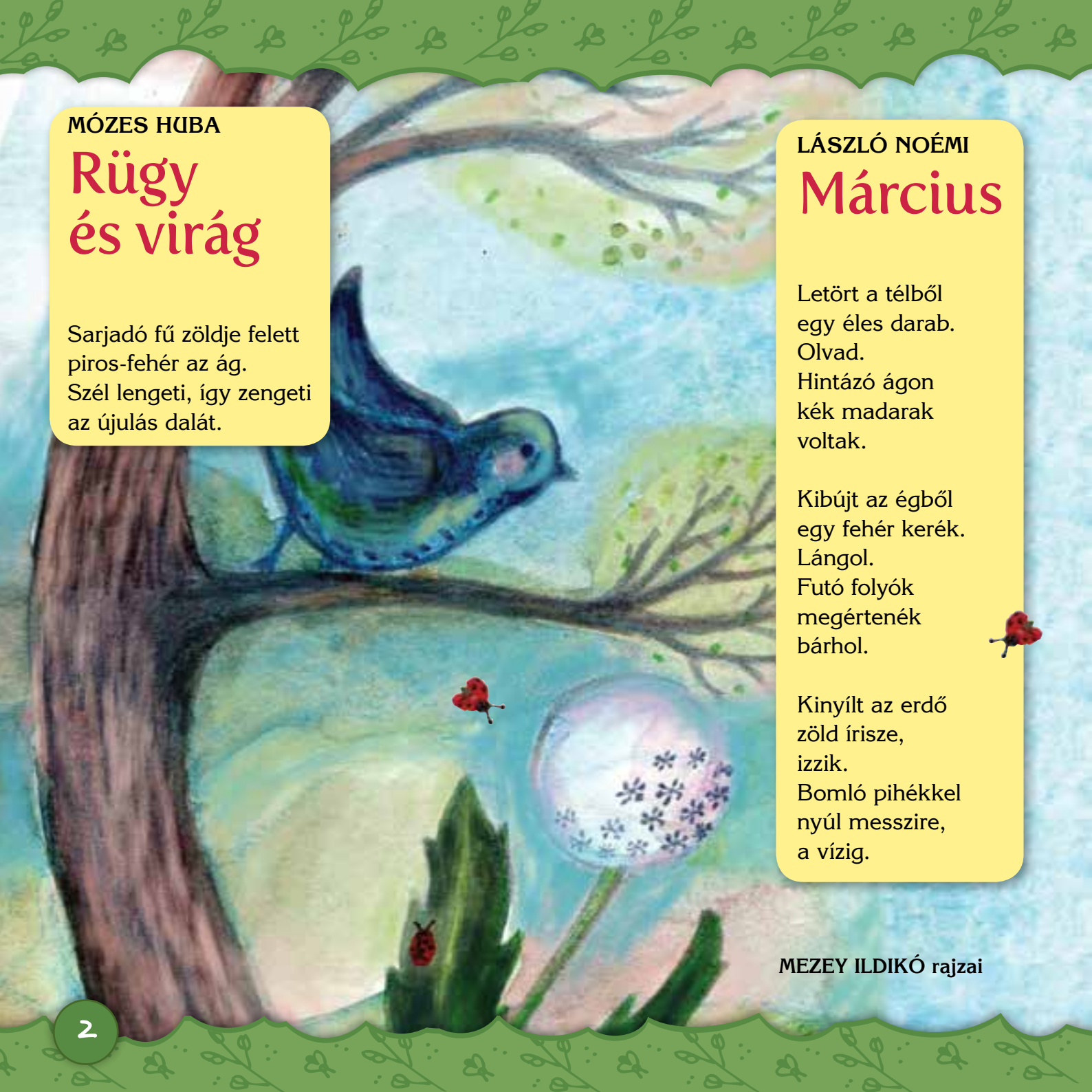

Szivárvány

2016. MÁRCIUS • XXXVII. ÉVFOLYAM • 393. SZÁM

3.

MÓZES HUBA

Rügy és virág

Sarjadó fű zöldje felett
piros-fehér az ág.
Szél lengeti, így zengeti
az újulás dalát.

LÁSZLÓ NOÉMI

Március

Letört a télből
egy éles darab.
Olvad.
Hintázó ágon
kék madarak
voltak.

Kibújt az égből
egy fehér kerék.
Lángol.
Futó folyók
megértenék
bárhol.

Kinyílt az erdő
zöld írisze,
izzik.
Bomló pihékkal
nyúl messzire,
a vízig.

MEZEY ILDIKÓ rajzai

A hosszú tél alatt
sokszor volt borús az ég
és a felnőttek homloka.

Lám, most újra derűs táj és a lélek:
ébred a tavasz, és feltámadt a szeretet égi hírnöke.

Áldott, vidám Húsvétot kíván
kicsiknek, nagyoknak
a reménytől fényes
Szivárvány.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Locsolóvers kisfiúknak

Egész éjjel nem aludtam,
versemet tegnap még tudtam,
de várj csak, mert kitalálok
egyet, és elédbe állok.
Mert te, szép lány, megérdemled,
hogy elmondjam a legszebbet:
illatozzál, mint a virág,
meghallgattasson az imád,
szeresd, aki jó volt veled,
mert legszentebb a szeretet.
És mondanám a folytatást,
de kérem a piros tojást!

SZŐCS MARGIT

Meglepetés

Nagyszombaton délután Bencéék konyhájában versenyre keltek az illatok.

Bence a tűzhely körül ólalkodott. Figyelme a főzőedények koncertjébe feledkezett. A kályhán öblösen dudorászott a káposztásfazék, kacskaringós dallamot fütyörészett a sonkás kukta, szisszent, sercegett a kifutott húsleves, ütemesen kocogtak a fővő tojások. S mindezt a fedők zakatoló táncja kísérte.

Anya a tojásfestéshez készülődött.

– Én is szeretnék pirostojást festeni – kapott az alkalmon Bence.

– Majd jövőre, fiacskám. Óvatosan kell bánni velük, mert csak pár tojásunk maradt. Tudod mit? Színezz rajzolt tojásokat,

vágd ki őket, és díszítsd fel velük a barkácskrot.

Bence hozzákezdett a rajzoláshoz, de pár perc múlva kedvetlenül tette le a ceruzát.

– Nem sikerültek, púposak, görbék, én igazi tojást szeretnék festeni! – nyifegett-nyafogott, és miután senki sem figyelt rá, kioldalgott az udvarra.

Keresgélt, nézelődött.

– Ez az! Megvan! – villant fel a szeme, és a tyúkketrec felé vette az irányt.

Nemsokára egy igazi tojás lapult a zsebében.

Közben Anya végzett a festéssel, és a szobában rendezgetett. Bence csak erre várt. Gyorsan a konyhában termett, elővette titkos szerzeményét, és belemerítette a festékes edénybe. A piros folyadék kellemesen meleg volt. Sokáig forgatta, úsztatva benne a tojást. Tengeralttjárósdit játszott vele mindaddig, míg végül hozzákoc-

cantotta az edény oldalához, és megrepszttette.

– Nem baj, legalább nem tévesztem össze a többivel – vigasztalta magát.

Másnap, Húsvét vasárnapjának reggelén a finomságokkal megrakott, díszes asztal közepén pipacsként virítottak a tojások. Bence közéjük lopta a sajátját is. Kissé világosabb volt társainál, és oldalára pókhálómin-tát rajzoltak a repedések.

A család asztalhoz ült. Anya kalácsot szelt, Apa sonkát. Nemsokára a piros tojásokra is sor került. Bence gyorsan kikapta a fészket formázó kosárkából a magáét, nehogy valaki szemet vessen rá. Anya a késével, Apa a villájával ütögette a tojás héját. Bence éppen a kiskanaláért nyúlt, hogy feltörje a magáét, amikor apró kopogásokra lett figyelmes. Izgatottan kiáltott fel:

– Halljátok? Kopog a tojás!

– Képzeld, sz, fiacskám – csitította Apa.

– De igazán kopog – bizonygatta Bence, a tojást a fülére tapasztva.

– Add csak ide, hadd kopogjak vissza neki – viccelődött Anya.

– Nem, ezt én szeretném feltörni – tiltakozott a kisfiú, de ekkor magától felpattant a tojás repedezett csúcsa, és egy sárga csőr kandikált ki belőle.

– Jóságos ég, csoda történt! – pattant fel Anya a székéről. – Kikelt a piros tojás!

Apa gyanakodva figyelte a történeteket.

Bence markában közben a kis csőr tovább munkálkodott. Pár koppanás után megjelent egy pelyhes fejecske is. Anyát az ájulás környékezte.

– Úram-teremtőm, ez egy bíborszínű csibe!

És valóban, rövid időn belül kibújt a héjából a kis élénkpiros szárnyas. Kalácsmorzsákat csipegetve futkorászott fel-alá az ünnepi asztalon. Végül megállt Bence pohár-

kájánál, és kiiszogatta belőle a maradék teacseppeket.

Apa felállt az asztal mellől, és sietősen kiment az udvarra. Néhány perc múlva kezében egy sárga csibével tért vissza.

– Lám, fény derült a piros csibe rejtélyére. A kotló alatt a fészekben kikeltek a testvérei is. Bence, te nem tojást festettél, hanem csibét.

– Azért voltál olyan csendben tegnap a konyhában – éledezett Anya a meglepetésből. – Szegény kis jószág. Vajon mit szól hozzá az anyukája?

– Biztosan tetszeni fog neki. Gyere, próbáljuk ki. Szerintem érdekesebb egy piros csibe, mint egy sárga – érvelt a kisfiú.

A kotló már az udvaron sétáltatta hét csibéjét, amikor Bencéék megérkeztek a sárga és a piros testvérekkel.

– Koooot-kot-kot, koooot-kot-kot – kritizálta tyúkanyó Bíborkát.

– Csip-csip-csip, csip-csip-csip – magyarázkodott a piros csibe.

De a kotló hátat fordított a kis, furmányos jószágnak, és nélküle folytatta az udvarbe-mutatót a többi apróságnak.

– Látod, mit tettél? Idegenkedik tőle – szólt szemrehányóan anyja, és bement a szobába.

Bence lelombozódva állt az udvar közepén. Aztán eszébe jutott a mentő ötlet.

– Tudom a megoldást! – suttogta diadalal, és máris szaladt az ecsetért.

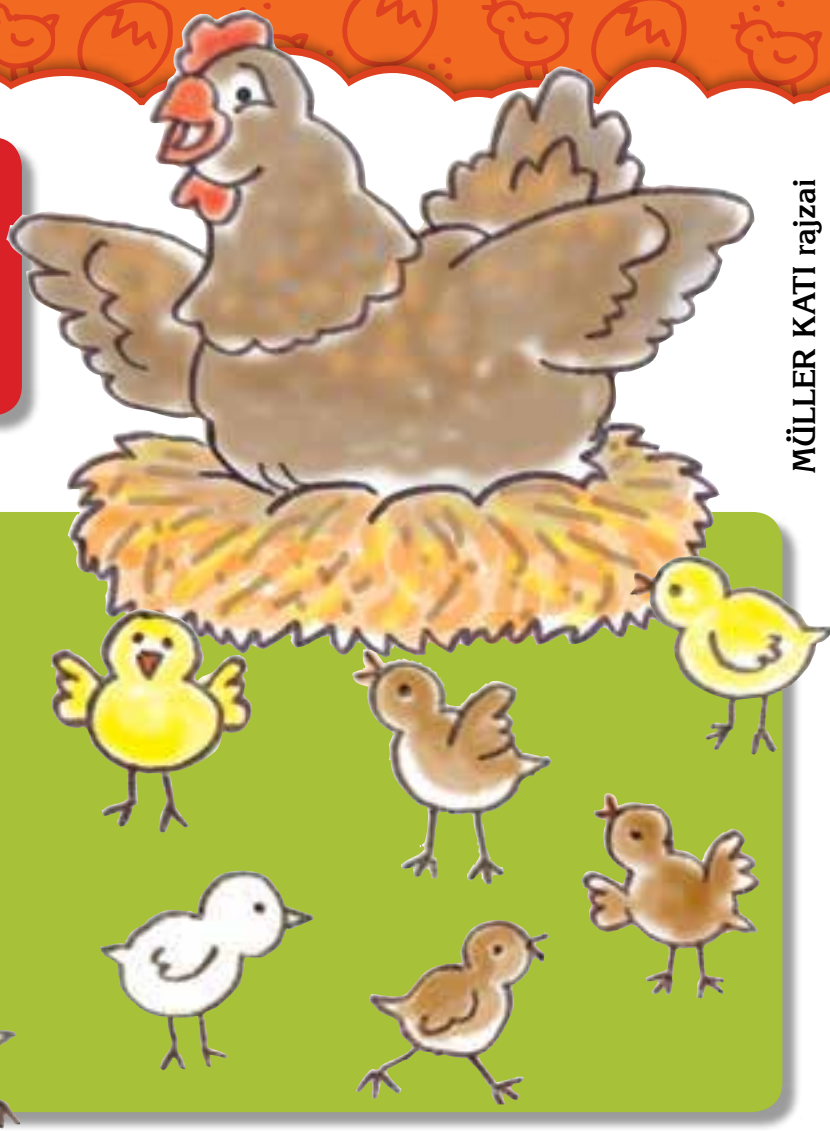
Fél óra múlva már a teljes csibe-nyáj pirosban virított.

A kotló haragosan kárált, de végül megadta magát: szárnya alá gyűjtögette, és elaltatta húsvéti kiscsibéit.

Ha azt gondolnátok, hogy Bence ezek után abbahagyta a festegetést, tévedtek. Találjátok ki, mi lett a vázában selymesen szürkellő barkacsokorból? Nem tudjátok? Hát akkor elárulom: tarkabarka.

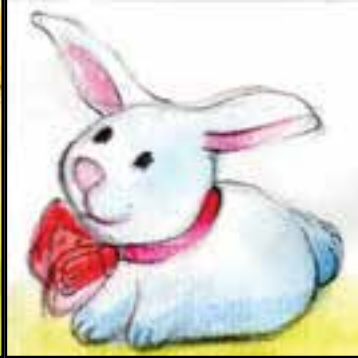
Vezesd a kotlós jobb szárnya alá a sárga csibéket, a bal alá a barnákat. Melyikből van több? A fehér csibéket fessd sárgára vagy barnára úgy, hogy végül ugyanannyi legyen belőlük.

MÜLLER KATI rajzai

Hol a párja?

Húsvéti memória-kártyát hoz nektek ajándékba a nyuszi. Ragassz kartont a 7. és a 10. oldalra, majd szép szabályosan vágd ki a képkockákat. Keverd össze, fordítsd a rajzzal lefele, és keresd a párokat.

CSEH KATALIN

Tavasztündér

Tavasztündérlányka
könnyű rokolyája
anyaga lágy selyem:
csereznye virága.

Nap sugarából szőtt
lengedező fátyla,
éj bársonyából van
két kis topánkája.

Tulipán-palota
ablakában látod,
onnan szemléli
a kerti világot.

Tavasztündérlányka –
Szellőfi a párja,
vígán egybekelnek
hajnal hasadtára.

Perceg a jég,
olvad a hó,
lábunk alatt fűcsomó.
Illatok szállnak,
zamatok érnek,
balzsamos ízek ígéznek.

(Birta-Székely Noémi)

SIMON RÉKA ZSÚZSANNA

Tavaszi

Útnak indult a tavasz,
dombokon tanyázik,
friss fűpaplanba bújik,
ott kuksol, ha fázik.
Ki-kikukkant, keresgél,
a napot vadássza,
sugarait zsákjába
ülve behalássza.
S ha bosszús felleg ül az égre,
keletről elsuhan délre,
utána nyugatra battyog,
végül északra elslattyog.
Virágokból fon hajára
tarka derűkoszorút,
madarak ujjongó dalára,
erdők éledő zajára
ropja táncát,
meg nem áll,
s a világon minden évben
örvendezve végigszáll.

GÜBA-KEREKES ZSÚZSA rajza

DÖME ZSUZSA

Testvérek

Kettőnk közül a nővérem
a rangidős, de ígérem:
bátyja leszek egykettőre,
ha idén nem, hát jövőre!

EGYED EMESE

Kérdések

Vagy-e már egyéves?
Lépegetsz-e? Szólsz-e?

Egy év, kilenc hónap.
Fűzek hajbókolnak.
Fecskék ficserésznek.
Ünnepelni készek.

MÜLLER KATI,
illetve Streicher Bence,
Csizmár Fanni, Somogyi
Ágnes és Srádi Jázmin,
kaplonyi olvasóink rajzai

FÓRIS-FERENCZI RITA

Varázsszavak

Figyelj, kistesó!

Azt mondják a felnőttek, hogy meg kell tanulni egy csomó dolgot, ha boldogulni akarsz az életben.

Hiába bömbölsz, mert azt csak anyu érti. Azt mondja, lehet hallani a sírásodból, hogy éhes vagy, álmos vagy, nyugós vagy, tele van a pelus. De anyunak különös hallása van.

Apunak hiába mondod, hogy „Hallod apu? Apu! Hallod?”. Oda kell menni hozzá, és meg kell fogni a kezét.

Nagymami tényleg süket, neki meg kell rángatni a szoknyáját.

Nagytesóval ne is próbálkozz, mert ő most csak magával van elfog-

lalva. Azt mondják a felnőttek, hogy kamaszkorban van, és az nehéz időszak.

Az iskolában fel kell nyújtano-d a kezed, ha akarsz valamit. Így szereti a tanci. Azt mondja: „Ne beszéljete-k egyszerre! Jelentkezze-tek!” Igaz, de nem tudom, hogy is van ez. Mert akkor is felszólít, és kérdez, ha nem jelentkezel, s nem akarsz mondani semmit.

Ha meg elmegyünk ismét abba a nagyvárosba, ahol a nyáron voltunk, és eltévedsz, mint én, hát..., hát akkor meg kell tanulnod ro-mánul.

Ügyesedjünk

- A Szivárványból kivágott nyuszi-tojástartók állják körül **Bartha Denise tanító néni** tordaharasztsói kisdíákjainak festett és kartonból kivágott hímestojásait.

- A kifújtt, festett tojástartó gyönggyel, szalaggal díszítve varázsolták aranyos csibévé **Szilágyi Mária tanító néni** diákjai a nagyváradi Szacsvey Imre Iskolában.

- **Komáromi Tünde óvó néni** tordai csoportja kartonnyuszi-val, csibével, tyúk- anyóval kívánt nekünk boldog Húsvétot.

- **Kovács-Minyóka Erzsébet óvó néni** mákófalvi csoportjában a papírtojást minden kicsi saját rajzával és fonalhurok-szegéssel díszítette.

● **Boldizsár Tünde** tanító néni bánffyhungyadi osztályában készült ez a nyusziváró fészek: a hullámkarton házikóban papírfű zöldell.

● Szemét helyett kézimunka! – Ez a jelszavuk **Vargyas Judit** és **Sikó Anna** Hófehérkéinek a marosvásárhelyi 8-as Óvodában. Húsvéti díszek, játékok egész seregét készítették kidobásra szánt anyagokból.

● **Máthé Delinke** tanítónő Ákosfalváról küldte el osztályának gipszből öntött és egyéni ötletek alapján színesre festett húsvéti tojásait.

Jakab Barbara,
Makfalva

● Sűrű, üdezőld búzából kandikálnak ki a nyuszik **Hám Ildikó** tanító néni osztályában a nagykárolyi V. Lucaciu Iskolában. Kitaláljátok, miből van a nyuszik füle? Fa ruhacsiszából.

• Ezeket a mókás szalvétanyuszikat a **kolozsvári Vidám Vonatocska** Óvodában hajtogatták **Osváth-Boros Jolán** óvó néni csemetéi.

• Készítsétek el ti is **Szigeti Éva** tanító néni **zabolai** kisdiákjainak húsvéti ajtó- vagy ablakdíszt. Színes karton, filc és fonal kell hozzá.

Albert Bence,
Csíkszentdomokos

• **Szakács Anikó** tanító néni **székelyszenterzsébeti** osztálya hangulatos papírgallérral ragasztotta körül a kifújt és hurkapálcára tűzött tojásokat.

- A báránka bundáján mintalyukasztóval kivágott virágok virulnak, a picus-nyuszi várja, hogy megsimogasd, a zsírkrétával bekent alapból karcolt hímestojás bukkan elő. Ezt a sok ajándékot mind-mind a **csíkménasági Károly Veronika és Kolcsár Mária tanító néni** diákjaitól kaptuk.

- Fodor Emőke óvó néni csoportja a **szamosújvári Sünike Óvodából** két hóvirág-ötletet is kipróbált: az egyiket WC-papír gurigával nyomtatták, a másikat vattakorongból szabták, ragasztották.

- Csodaszép szurkált és színes kartonra fehér javítótussal pingált tojások gurultak elő abból a borítékból, amelyet **Eris Csilla és Tankó Éva tanító néni** küldött nekünk **Csíkdánfalváról**.

Kanyarog a három szél. Kövesd ceruzáddal a zsinórmintát, és próbáld folytatni is!

Barta Éva
Örökség című
foglalkoztató-füzetéből

ÉBERT TIBOR

Három szél

Törpeország trombitása, Dani Máté egy márciusi napon felmászott a körtefa tetejére, annak is a legmagasabb ágára, hogy láthassa a távoli országokat. Szomorúságában azonban nem látott mást, csak az utakon kavargó port, meg a nap árnyékát, amely balagott a zöldülő vetésen keresztül. Noha március volt, az idő tulajdonképpen februárinak is beillett volna. Fújt a Hömpöly, ez a szeszélyes, karikás szél, az újonnan mosott, lesikált égen két karaványi fehér felhőcskét kergett. Átvonult álnokul, elringatta a körtefát a trombitás Dani Mátéval, s huncutul a levegőég közepébe akarta emelni, amolyan simogató, ringató mozdulattal.

Dani Máténak az a gondolata támadt, hátha a szél látta az ő kedves, szép Ildikóját.

– Ó, Hömpöly – mondta –, kedves jó Hömpöly, nem tudsz valamit az én Ildikómról? Eltűnt, nem találom.

Hömpöly felnevetett, és fáról fára, bokorról bokorra, erdőről erdőre ugrált, sietősen, pajkosan, fanyarkás illatokat szórva szerteszét.

– Ildikódat keresed? – szolt vissza. – Ki az? – kérdezte a szemben levő hegyről. Hangja szinte visszhangozva gurult a hegyeken, völgyeken. – Nem láttam őt, se tűzét, se füstjét,

nem bizony, Dani Máté – mondta Hömpöly, s elsuhant-rohant messzire.

Azt mondják, februárban nincsen két egyforma nap; márciusban ez kétszeresen igaz. Az egyik csupa fény, a másik meg csupa felhő. Hömpölyt másnap Átló követte. Ez a szél borússá teszi a időt, szélkocsijában sok-sok felhőt húz maga után. A körtefa tetején ülő kis trombitás ezt mondta neki:

– Átló, jó Átló, nem tudsz valamit az én Ildikómról, nem láttad őt?

Átló, aki amúgy is mogorva természetű, megrázta a körtefát, és a szokottnál is mogorvábban, rosszkedvűbben így felelt:

– Hát mit gondolsz te, Dani Máté, ki vagyok én? Nem vagyok a te Ildikód őrzője!

Harmadik napon megérkezett délről, szinte áttetsző köntösben Szirom. A levegő tele lett édes csillogással, aprócska sárga, piros, fehér virágok nyíltak mindenütt. A mandulafa nem várta meg, hogy végleg elmeneküljön jégkristályaival a fagyos idő, bolondosan, sietve virágba borult.

A trombitás a körtefa tetején, a déli szélben ringatózott.

– Szirom, jó, kedves Szirom, tudsz valami hírt az én Ildikómról? – kérdezte, s két kezével átölelte a fa ágát.

Szirom könnyedén himbálózott a fények ívén, megállt, s a méhzümmögéshez hasonlóan duruzsolta:

– A te Ildikód, kis trombitás? Láttam tegnap este errefelé jövet. Holnap férjhez kell mennie a szomszédék Áron Gergőjéhez.

Dani Máté elengedte az ágat, amibe kapaszkodott, de szerencséjére egy görbe ágacska beleakadt az övébe, és így nem esett le a földre.

– Hallgass ide! – szólt a trombitáshoz Szirom. – Kapaszkodj a vállamba, köpenyembe, elviszlek hozzá...

– Köszönöm, amit értem teszel – rebegte Dani Máté. – Hogy hálálhatom meg?

És már emelkedtek is a magasba: a Duna fölé, a Tisza fölé, az erdők, sziklák, búzamezők, rónák, a dombok, hegyek, fenyvesek fölé, a Kárpátok fölé...

– Ügye, milyen szép ez az ország? – kérdezte Szirom.

– Szép, szép, gyönyörű! – álmélkodott Dani Máté.

– És te csak trombitálj, trombitálj, muzsikálj, hadd hallja mindenki odalent. Ez legyen a hálád!

Vitte, repítette szelíden, könnyedén a fiút a szél. És szólt a trombita, visszhangozott a völgyekben, hullámokat fodrozott a tavakon, folyókon.

Megérkeztek a lányhoz. Dani Máté megtartotta esküvőjét Ildikóval. Fényesen, aranylón, szikrákat szórva harsogott a trombita. Áron Gergelynek meg csak egy repedt, hangtalan tülke volt. A kemencében sült a kenyér meg a tejesmalac. A hordókból csurgott a bor. Szirmot is megvendégelték. Három napig tartott a vigasság – én is kaptam a süteményből és az esküvői cukrozott mandulából. Egy parányi nyoszolyólány adta nekem.

Szirom pedig elrepült, nem volt már sehol...

OROSZ ANNABELLA rajzai

FODOR SÁNDOR

A búcsú

– Csodállak téged, Csipike – szólalt meg egy idő után Tiptetupa. – Csodállak a bátorságodért.

– Nem mondom – húzta ki magát Csipike egy kicsit –, éppenséggel nem ijedek meg az árnyékomtól, de nincs rajtam semmi csodálnivaló.

– Már hogyan lenne! Ilyen hatalmas nagy állatokkal barátkozol, mint Nyúl, meg a rettentő Vaddisznó! És hogy megszelídültek!

– Nyúlnál nem a szelídség a gond, hanem az, hogy ne meneküljön el hatra-vakra. A másik pedig nem is vaddisznó, csupán Vadmalac, csak egy kicsit megnőtt a télen.

– De mekkorára! Tudd meg, én Kukucsitól is félnék, ha te nem lennél itt!

– Tőle lehet is – gondolkozott el Csipike a hallottakon –, mert néha olyanokat mond, hogy fára kell mászni...

– De azért kedves. Mindnyájan kedvesek vagytok. Mindig szeretettel őrizlek meg az emlékezetemben. Kiváltképpen téged, Csipike.

Csipikének elmelegedett a füle. Mindig sejtette, hogy lesznek, akik szépen beszélnek róla, ha ő már... hohó!

– Köszönöm, de még élek – nyögte ki attól való félelmében, hogy ez a csengettyűhangú tündérke itt helyben el is siratja.

– Tévedés – riadt meg Tiptetupa –, én arra értettem, hogy mindjárt itt lesz ő, hamarosan, érzem az arcomon a leheletét, és hazarepít. Köszönöm szépen a vendéglátást. Megyek, keresek egy ernyőt...

Az ám, de a gyermeklánccfü még alig nyílt a Tisztáson. Csipike tudott ugyan egy helyet a Tisztás déli csücskén, ahol esetleg... De valahogy nem volt kedve ahhoz, hogy utánanézzon. Olyan szívesen elhallgatná még néhány napig Tiptetupa csengő hangocskáját! Kár annyira sietni azzal a hazamenetellel. Gyanakodva figyelte Szelet, de csak alig-alig érezhető kishúga, Szellőcske libbentette meg a fák leveleit.

– Eridj, Szellőcske – suttogta elfordulva, hogy Tiptetupa ne hallja –, mondd meg a bátyádnak, ha másfelé van dolga, intézze nyugodtan. Itt majd vigyázunk a menyasszonyára. Hallod, Szellőcske? Megmondod?

Szellőcske helyett egy margarétavirágbólintott Csipikének.

– Csipike! Jaj, hol vagy, Csipike?! – Tiptetupa hangja mintha riadtan csengett volna. Csipike gyorsan feléje szaladt.

– Csak nem Szarvasbogárral találkozta? – hadarta egy szuszra. – Vigyázz, mert jóin-

dulatú, de egy kicsit bárdolatlan. Túlságosan is erős a kézszorítása!

– Dehogy bogár, dehogy Szarvasbogár! – siránkozott Tiptetupa. – Nem találok ernyőt! Jaj, nincs ernyőm... És akkor Szél nem kaphatja át a derekam, nem tud felemelni, és megharagszik, döntögetni kezdi a fákat, mert jön Orkán bácsi, és segít neki...

– Melyik Orkán bácsi? A kabát? – furcsállotta Csipike.

– Dehogyis! A vihar! Jaj, de szerencsétlen vagyok!

Tiptetupa sírt, mint a záporosó.

Csipike megsajnálta.

– Egyet se sírj, Tiptetupa. Én ugyan nem félek se a vőlegényedtől, se attól a kabátnevű vihartól, de azért... egy életem, egy halálom, hozok neked ernyőt! Várj meg itt.

Tiptetupa könnyei nyomban elapadtak.

– Hogy te milyen jó vagy, Csipike! Mindjárt megpuszillak!

Csipike hanyatt-homlok elmenekült.

A Tisztás déli csücskéig meg sem állt. Jól sejtette: hamarosan talált egy szépségesen fehérő, gyönyörű ernyőcskével teli pitypangot. Leszedett néhányat, és visszaszaladt velük Tiptetupához.

– I... itt vannak – lihegte. – Úgye nem sírsz? – közben arra gondolt, mi lesz, ha Tiptetupa örömeiben megpuszítja, és behunytja a szemét. Ám Tiptetupa az ernyőkkel volt elfoglalva, sorra próbálgatta, melyik csinosabb? Végre sikerült egyet kiválasztania: a többi szélnek eresztette, azaz Szellőcskére bízta.

– Mindjárt így szállok én is – nézett az elbillegő ernyők után.

– Hát akkor... légy boldog, Tiptetupa.

– Köszönöm, Csipike. De még boldogabb lennék, ha te is jönnél. Sajnálom, ha többé nem látnalak. Tudod, te olyan... más vagy.

– Mennék? Veled?! – derült fel a Csipike arca.

– Persze! Együtt repülnénk! És olyan jó lenne! Tudod, arra mifelénk minden olyan szép... Nyárvízben mosakszunk, és hamarabb érik a szamóca, mert déli oldalon van, igen...

– A szamóca hamarabb? – álmélkodott Csipike.

– És a málna is! Na, jössz?

Csipike körülnézett. Menjen? Ne menjen?

– Arra nálatok... van ilyen? – mutatott körbe.

– De mennyire! Szép nagy fák vannak és gyönyörű pillangók!

– Bükkfa is van?

– Sok!

– És fenyő?

– Az is!

– Korhadozóbelű?

– Dehogy! Fiatal, egészséges fenyőfák! – dicsekedett Tiptetupa.

– Akkor miben laknak a Vadméhek?

– Nem is tudom... Azt hiszem, nincsenek.

Csipike elgondolkodott. Ha nincsenek Vadméhek, akkor ő kiket indítson munkára reggelként azzal, hogy jó reggelt, atyafiak? Aztán meg... hogyan is utaznának együtt olyan messzire?

– Kettőnk nem bírna meg az ernyő – nézte meg alaposabban Csipike a Tiptetupa repülőszerszámát. – Meg aztán... mit csinálnék én ottan? Mi lenne Madárból, Nyúlból és ebből a boldogtalan álomszuszekből nélküllem? Ha itthagynám, vajon nem térne-e le Vadmalac a becsület és tisztaság útjáról éppen most, süldőkorában? Szükség van itt rám, Tiptetupa. Nem mehetek.

– Nagy kár. Pedig a vőlegényem szívesen elhozna téged is!

Ezt kár volt mondani. Csipikének végképp megkeményedett a szíve.

– Engem csak egyet se hordozzon a te vőlegényed!

– Haragszol rá? – nézett Csipikére bánatosan a tündérke.

Csipike vállat vont.

– Nem is haragszom. De inkább búcsúzunk, mert a búcsú érzékeny, és essünk túl rajta, mielőtt a vőlegényed megérkezik.

– Hát minden jót, Csipike!

Tipetupa hozzá lépett. Lábujjhegyre állt, átölelte a Csipike nyakát, és egy hosszat, hatalmasat cuppantott az arcára. Szegény Csipikét annyira meglepte a búcsú (ilyen érzékenyen még senkitől se búcsúzott), hogy azt hitte, ő utazik.

– Akkor én megyek – mondta.

Elindult az Óriásnagy Bükkfa felé, de se nem látott, se nem hallott, fel is rúgta a harmattal teli fenyőkéregvödröt. Úgy lépett be az odújába, hogy vissza se nézett.

Kukucsi jóízű horkolása térítette magához valamennyire.

Érezte, elszorul a torka. Nem Tipetupa miatt. Dehogya. Csak.

– Fel a fejjel, ki a mellel, gyáva ember, aki nem mer! – bátorította magát, és ez olyan jól sikerült, hogy a könnycsepp se pottyant ki a szeméből. Ott maradt a szeme sarkában.

Odakint felzúgott a Szél.

Kulcsár Ádám, Szilágyperecsen

A ti Csipikétek

Pap László Tétény, Marosvásárhely

Föl, föl, vitézek! **Domokos Zsuzsa** tanító néni kisdíákjai a **sepsiszentgyörgyi Váradi József Iskolában** a nyalka huszárt papírból, vattakorongból, fagyipálcikából ragasztották, a kokárdát égethető gyurmából formázták.

DÖME ZSUZSA Kokárda

Ha kabátra venném ingem,
mindenki láthatna engem,
ahogy megyek óvodába:
szívem fölött a kokárda.

Kapok kabátra is egyet,
ugyanolyant vagy még szebbet.
Anya tűzi fel, sóhajtva:
„Hátha egyiket elhagyja!”

Dehogy hagyom, hogy is hagynám
szabadságharc fényes napján
elveszni a kokárdámat?
Előbb hagyom el labdámat.

Inkább csákóm, kardom adom,
de a kokárdát nem hagyom.
Szövődj szívem közepébe,
szabadságunk szép jelképe!

**Péntek Anita
Gabriella,**
Körösfő

**Lestyán
Szilvia,**
Csíkszent-
györgy

Míg csatára készülnek
a huszárok, Kovács Júlia
és Szucher Zsuzsa óvó
nénik csoportja
a marosvásárhelyi
M. Eminescu Pedagógiai
Szaklíceum Gyakorló
Óvodájában kézzel pecsé-
telt óriáskokárdát fest.

Palkó Paula, Körösfő

Bende Mátyás,
Zabola

Szakács Eszter
Nikolett,
Magyarhermány

A huszárok csákóját nemzetiszín rózsza,
Leiti Mónika tanító néni osztályát a szatmárnémeti
M. Eliade Iskolában nemzetiszín tulipán díszíti. Piros és zöld
karton meg egy kis fehér csipke kellett hozzá.

Szárnybontó

Itt a Húsvét, hol a tojás?
Hol van már a pirostojás?
Lányok várják a legényeket:
Locsolkodni várják őket.

El is mennek a legények,
Meglocsolják bátran őket.
A verseket elmondják,
S megtelnek a tarisznyák.

Györkovács Zsanett,
Kézdiszentkereszt

Aknai Erzsébet,
Magyarlapád

Bartók Andrea,
Esztelnek

Todoran Helen Beatrix,
Körtvélyfája

Fazekas Gergő,
Szilágypanit

Hóvirág, kis virág,
tavaszhiénök, gyere már.
Jeget törő kis virág,
nagyon várunk, gyere már.
Itt a tavasz,
levelezz, bimbózz,
rügyezzetek, almafák,
már rég kibújt a hóvirág.

Fejér Tímea,
Csíkszentgyörgy

Vadas Vivien,
Szilágypanit

Gyere velünk, húsvéti nyuszi,
Zöld gyepre bújócskázni.
Ünnepeljük a húsvéti ünnepet,
Kis báránka, gyere, eljött az ideje!
Csokitojás, festett tojás jöhet,
Jó parfüm, illat, legények, jöjjetek!
Örömnöveg, szeretet s béke,
Legyen jó Húsvét örökre!

Gábor Dóra Johanna,
Kézdiszentkereszt

Kőszegi Áron,
Kolozsvar

A vándormadarak hazatérnek,
és bogarásznak egyet.
Azután énekelnek.
Én is szívesen énekelnék velük,
de akkor a versnek vége lenne.
A földből kibújnak a bogarak,
rügysznek a fák,
csiripelnek a madarak,
és én az erdőben sétálok,
a kertben szaladgálok és játszom,
mert örülök, hogy tavasz van.

Imre Zoltán, Marosvásárhely

András Bálint,
Csíkszentgyörgy

Csipike postája

Amikor ez a lapszám készül, még nem tudhatjuk, havas lesz-e a szagos Húsvét reggele vagy napfénnel simogató. Mi így is, úgy is örülünk majd az ünnepnek, miként örülünk minden töletek érkező levélnek, rajznak, fényképnek is.

Köszönjük következő barátainknak a küldeményt: **Volfer Anna-mária és Olivér**, Nagykároly, **Szakács Imola, Móricz Fanni**, Nagyvárad; **Hegyi Mónika**, Biharszentjános; **Gergely Dávid, Gál-Máté Szilárd, Zsigó Dóra**, Sárvásár; **Szilágyi Levente**, Dés; a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodája; a **csíkszeredai** Petőfi Sándor

Iskola II. B; a **nagyvárad** Szacsavay Imre Iskola I. B; a **marosvásárhelyi** Művészeti Líceum II. B, a G. Coşbuc Iskola I. B, a Református Kollégium II.; a **sepsiszentgyörgyi** Váradi József Iskola I. E; a **négyfalusi** Zajzoni Rab István Líceum előkészítő; a **szatmárnémeti** M. Eliade Iskola II. osztálya; a **szilágyperecseni** II. B; a **maroskeresztúri** I. B; a **zabolai** előkészítő és I.; a **szilágybagosi** II. B; az **ivói**, a **szilágypaniti** előkészítő osztály; **székelyvéckei, árpádi, válaszúti, szilágycsehi** olvasóink.

• Ráismertek? **Kőrösi Mária** tanító néni **szalárdi** elsősei a Szivárvány minden kézimunkáját elkészítik. Ez épp az októberi lapszám szívekből kirakott kutyusa. A tiétek is ilyen szépre sikerült?

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlapra!

E lapszám
támogatója:

• Ha megtanulunk olvasni, fülitől-farkáig min-
dent elolvasunk a Szivárványból – üzenik
Fülöp Izabella Tünde tanító néni elsősei
a marosvásárhelyi S. Duicu Iskolából.

• Te, jó ég, hisz mi is ezen nőttünk fel! – kiál-
tottak fel a szülők **Pándi Beáta tanító néni**
osztályában a **szatmárnémeti** Református Gim-
náziumban, amikor a régi Szivárvány lapszá-
mok képeiből kellett megszerkeszteniük csa-
ládjuk címerét: név nélkül. S lám, a gyerekek
másnap a rájuk jellemző képek alapján mind
felismerték saját címerüket.

• **Séra Tünde tanító néni** marosszent-
györgyi előkészítő osztálya lelkesen böngé-
szli a Szivárványt. Ötödikesei továbbra is
hűséges olvasói a Napsugárnak.

Címlap:

MEZEY ILDIKÓ

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.

E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001

A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SÚC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR– EDITURA S.R.L. CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Rajz-üzenet

Hamagan Zselyke,
Egyesült Államok

Albert Zsombor,
Kolozsvár

Csobi
Csenge,
Kaplony

Botka Fanni,
Zilah

Varga-Mihály Alíz,
Egeres-Gyártelep

Madár Dávid
András,
Dés

Ára 3 LEJ, 400 FT